

Логіка речей

Про книгу

Усі ми так чи так залежимо від речей, простих та буденних, — як-то одяг, аксесуари, різні корисні чимарні дрібнички, умебльовання житла й робочого місця і т. д., одне слово, всього того, що якимось барвисто урізноманітнює сірість існування, — але мало хто наважується у цьому зізнатись. «Логіка речей» — це гола правда, а у цьому житті немає нічого смішнішого й страшнішого за правду. Людям зі слабкою нервовою системою та схильним до депресії читати не рекомендується!

Василь Кожелянко

ЛОГІКА РЕЧЕЙ

В. Кожелянко

Анотація

Усі ми так чи так залежимо від речей, простих та буденних, — як-то одяг, аксесуари, різні корисні чи марні дрібнички, умебльовання житла й робочого місця і т. д., одне слово, всього того, що якимось барвисто урізноманітнює сірість існування, — але мало хто наважується у цьому зізнатись. «Логіка речей» — це гола правда, а у цьому житті немає нічого смішнішого й страшнішого за правду.

Людям зі слабкою нервовою системою та схильним до депресії читати не рекомендується!

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of Calvaria Publishing House.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна відтворювати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Кальварія».

ISBN 978-966-663-275-6

© Василь Кожелянко, текст, 2002, 2007

© Кальварія, 2007, 2008

ЛОГІКА РЕЧЕЙ

Усі ми так чи так залежимо від речей, простих та буденних, — як-то одяг, аксесуари, різні корисні чи марні дрібнички, умебльовання житла й робочого місця і т. д., одне слово, всього того, що якимось барвисто урізноманітнює сірість існування, — але мало хто наважується у цьому зізнатись.

А маємо справу, власне, з новітнім, речовим тоталітаризмом, якого не повалити жодними революціями, щоправда, і намірів таких у сучасному суспільстві споживання не спостерігається.

Василь Кожелянко

Чайна ейфорія

Ага, ти так, сказав я сам собі подумки, різко крутнувся і гордо пішов, не обминаючи пивного кольору калюж, що прісно-водними озерцями рясно вкривали гористо-горбистий материк асфальтового хідника.

Свобода!

Кінець ваганням перед ТИМ: з одного боку, дедалі тепліша крайня плоть веде тебе в потрібному напрямку, як печеного домашнього білого кота — за тридев'ять хат, де живе кішка трьох барв: жовтої, чорної й теж білої, а з іншого — житейські забобони — одне з нас у законному шлюбі, тож мусимо ховатися, і доки це триватиме?

А тепер — свобода!

Кінець роздратуванням після ТОГО: миттєво збайдужілий, іронічно запитуєш сам себе, чи цього ти хотів? Та ти подивися на неї, скільки в ній ганджів — те, і це, і ось оте-о, ще й цілуватися лізе, це тоді, коли треба якнайшвидше вставати, митися, якщо є вода, і тікати, тікати, тікати, до того ж, у різні боки, аби хтось не побачив — місто наше це таки село — і не доповів законн... А любов?

Але — свобода!

На облуплених мурах я пишу ім'я Твоє,
на зім'ятих цигаркових пачках я пишу ім'я Твоє,
на пакуваннях від невикористаних презервативів
я пишу ім'я Твоє...

Тепер можна... по-перше, розслабитися і трохи відпочити, потім гарненько почистити пір'я, відіспатися, аби набрати свіжого вигляду — дзьоб має блищати, як полакований, підтренуватися — щоби м'язи утворювали красивий рельєф, і —

розпустивши хвоста — знов! Є їх... Пошвендяєш трохи барами, фуршетами, презентаціями — і якась підбере. Добре б, аби... Але не... Ліпше хай... Та з цею те саме буде... Найкраще... Не вийде... От, якби... Це ще гірше!

Йшов я, звичайно, великим переможцем. За всіма законами останніх років нашого з нею співіснування, вона мала би наздогнати мене і перепроситися. Хоча винен я, а не вона. Не обертаюся, але поволі трохи сповільнюю ходу, все-таки вона — на високих обцасах. Чути за спиною цок-цок-цок чи не чути?..

... Так воно й краще. Розпочинаємо нове життя, це я сказав собі вже вдома. Аби не бути залежним від прокляття білого kota, — швидка мастурбація у лазничці. Не хотілося, це помітно було по млявому скапуванню сперми, але довелося себе згвалтувати. Свобода дорожча!

Отже, з чого почнемо? Почав з того, що подивився у вікно. Сірість зловтішно різонула по очах. Сніг розтанув, до весни ще далеко — оголена зима! Смак перемоги почав змінюватися: з кавово-коньячного зробився просто коньячним, а потім з'ясувалося, що коньяк — це вульгарний фальсифікат, суміш неочищеного спирту, водогінної води і харчової есенції. Та це взагалі не коньяк! Тобто не перемога... а якщо так, то що це? Невже поразка?! Ні, ми тверді, мов камінь, алмаз, залізо... бетон... Погляд упав на телефон. А що? Не обов'язково миритися, можна просто зателефонувати, спитати про... про це, як його... ті книжки, що я їй давав читати, треба якось забрати... «Діви ночі» забрав, «Польові дослідження...» забрав, «Те, що на споді» ось на полиці стоїть... Стоїть... Стоїть, сволота... Слухай, старий, ти маніяк...

Просто поговоримо, переконував я сам себе, і почав набирати її номер. Журк, журк, журк... Перед останньою цифрою зупинився: ти що, нікчема якийсь? Будь мужнім! Вольовим, мовчазним, таємничим. У чорному весь, із тижневим

заростом, модною зачіскою, задимлених окулярах, без ланцюжка на шиї — і жінки до тебе потягнуться.

Все! Доста! Трохи попрацюю, аби дурниці з голови повилітали, а ввечері вийду в місто, легенький шпацір туди-сюди, кав'ярня, коньяк — справжній, Hennessy! Ні, дорого, «Десна», занадто демократично буде, а ти — аристократ... від сьогодні, бо пристрасті зумів волею подолати, о, «Чайка» — те, що треба. Сто грамів, цитрину, каву, без цукру, будь ласка... А ось і вона сидить, незнайомка, яка врятує світ. Твій внутрішній. Ну і само собою...

За роботу, товаришу! Я рішуче сів за комп'ютер, ввімкнув, поглядом Святослава Завойовника втупився в монітор: Іду на... На хуй ти йдеш, мудаче такий... Отже, з розумовою працею сьогодні не складається. Треба зайнятися фізичною. Цвяха забити дуже складно і довго, а квартиру прибрати — це приємно і корисно. Роззирнувся помешканням, на нещастя, лише позавчора я зробив тотальне прибирання свого бунгала з бетонних панелей, тож на меблях навіть пилюка не встигла ґрунтовно осісти.

Підійшов до холодильника, відчинив, може, щось з'їсти? Господи, лише не це! Шлунком прокотилася довга спазма, і в роті з'явився стійкий смак п'ятикопійкових монет із гербом Союзу РСР на реверсі. Наївся. Але треба було щось робити, тому я взяв сир «Сулугуні», довго вирізав із нього кубічний сантиметр, на око, вдаватися до лінійки не дозволяв інтелектуальний газард. Узяв цей сирний виріб, пішов до комори, поміняв наживку на пастці для мишей. Треба сказати, що я дуже люблю тварин і завжди кладу на капкан багато їстівного, аби миш перед смертю могла вдосталь наїстися.

У кімнаті погляд, цілком-цілком ненароком, знову впав на телефон... ний апарат... продукт прогресу, бляха... журк, журк, журк...«Алло, алло! Алло, говоріть!» Зневажаючи сам себе, як

останнього виноградного слимака, жбурнув слухавку. Мийка, як називають у буковинських селах ганчірку для миття посуду, або катран, що по суті те ж саме. Але у цьому подиху прірви блимнуло щось тоненьке маловловиме, але тепле... Чекай, чекай... Ага... ось... виноград! У холодильнику є малюнок виноградного кетяга... золотим по чорному... як не крути, а на плящі! Шо, казьол, хочеш горе в алкоголі топити? Якщо так, то виноградний слимак супроти тебе — титан духу. Не, я не буду напиватися, одну чарку-дві! — аби зняти стрес і — все! І Ця відійде на другий план, а там за якийсь тиждень й геть забудеться, а ось тоді... При згадці про ЦЮ спалахнув всеосяжний біль, а між шкірою голови і черепом пробіг нестерпимий, та досить відчутний струм. Я без неї не-мо-жу! Можеш, можеш, згадай, як було того разу, не вона перша, не вона, відповідно, й остання. Мобілізуйся, переозбройся, переформатуйся, не забувай, що ввечері, у барі «Панацея», на тебе чекає таємнича зеленоока незнайомка... Зелений змії на тебе чекає, ця думка з'явилася у мене абсолютно мимовільно, тому, сприйнявши її як ЗНАК, я швидко підійшов до холодильника, вийняв пляшку коньяку, люто скрутив закупорку, взяв кришталеву чарку грамів на тридцять, поклав на місце, взяв більшу, грамів на сімдесят, налив по вінця, ховаючи сам від себе очі, перекинув у рот, ковтнув, не чекаючи приходу, врізав скибочку сиру, з'їв, пішов у кімнату, сів у крісло... Прихід був вражаючим — лагідне смарагдове сонце засвітилося десь у п'ятій чакрі, і його проміння спершу проникло в найтемніші закапелки тіла, потім освітило все ество, висушило вогке, слизьке, плісняве минуле і осяяло рівну, легку, веселу золотисто-зелену путь у майбутнє. І що нам тепер ці, як їх? До речі, уже можна сказати їй, що я думаю про неї, про нас і взагалі про все це. Отже, журк.

— Ало.

- Привіт, впізнаєш?
- Впізнаю.
- Ну і що?
- Що, що?
- Усе це.
- Що ти маєш на увазі?
- Ну, ти, я, ми, він, вона...
- «Ми» у цьому ряду зайве. Нема більше «ми».
- А може...
- Ти ж сам зробив вибір, що ще не зрозуміло?
- Зрозуміло, все.
- Тому навіщо дзвонити?
- Я думав...

— Не треба більше думати, ми все з'ясували. Ні ти, ні я більше не можемо ТАК, а щось змінити не хотів саме ти. Тому, милий мій, прощай і більше не телефонуй.

Разом з цими словами припиналася дія алкоголю, і я, поклавши слухавку з її зміїним пі-пі-пі, розгублено роззирнувся помешканням. У гості прийшов порожній занудливий Великий Будень. Ні, не в гості, а на «пеемже».

Але чекай. Нема такої муки, аби її хлоп не витримав! Є ще на світі холодильник, мила моя, а в ньому...

Ху! Гульк. Сир.

Що ж, з одного боку, без неї буде трохи тяжко у плані фізіологічному, трахається вона дуже добре, щодо легких збочень не комплексує, оргазму досягає швидко, що вивищує мене — буду відвертим — у моїх же очах як класного чоловіка, та й, здається, підходимо ми одне одному майже ідеально, крім того, ми люди одного кола, є про що поговорити у перервах між, з іншого — не знаю, як я для неї, але для мене вона вже стала тягарем, якого рано чи пізно треба було позбуватися. Ось воно й настало.

Ху-у-у. Гульк-гульк-гульк. Трохи сиру.

А що на нас чекало у цьому світі загсів, обручок і соціальних табу? Так довго тривати не могло, це правда, чи створювати було нову родину? Хіба не зрозуміло, що побут, особливо наш, убиває будь-яке, навіть кармічне, як вона каже, кохання? Тому все правильно я вчинив.

Гульк-гульк-гу... Ага, сир.

Белая река... Белая река...

Я почав багато чого розуміти. Мені відкрилася найсокровенніша таємниця Сущого: виявляється, все минає, нічого нема вічного, а кожна форма старіє, нівечиться, руйнується. Ось і я, такий просвітлений, наразі розміщений у тілесну форму гарного хлопця, яка років за п'ятдесят зробиться дуже потворною, а потім узагалі зотліє й розсиплеться в порошок. Я гірко заплакав. Плакав солодко й довго... аж поки не закінчився коньяк, рештки якого, змішані зі слізьми, уже не мали кондиційної міцності. Я на нього образився, по-перше, за те, що він так швидко скінчився, по-друге, ослаб, по-третє, чому так є? Можна було помститися, викинути його, гада виноградного, з себе в унітаз, але перемогла скупість. Я приліг на канапу і заснув.

Прийшов сон. Радісний, кольоровий, еротичний. Ми з нею йдемо дуже зеленою травою, десь за нами синя, кольору джинсів після першого прання, повільна річка, попереду — ліс, де під срібними стовбурами буків стелиться смарагдовий мох, на якому подекуди ростуть симпатичні мухомори з яскраво-червоними в білий горошок шапками. Ми з нею йдемо з наміром зайнятися сексом і обговорюємо, як би зробити найоригінальніше. Я десь їй кажу, може, у воді, ні, вона відповідає, це те ж саме, що у ванні, тоді на мохови між грибами, та ти що, чим це відрізняється від дивана, що ж, тоді в мене з'являється зухвала думка, давай, кажу, в повітрі, це як,

вона запитує, а так, злітаємо обоє в повітря і там кохаємось. Ми сходимо на невисокий горбик, беремося за руки, розбігаємось і злітаємо, поки летимо, вона вже виявляється цілком голою, я обіймаю її, легко входжу, ми зависаємо у просторі, для зручності я обпираюся ногами об хмаринку, вона досягає оргазму одного, другого, тепер ти, але я не можу, можна уже, знаю, що можна, та я не можу, та що ж це таке, такого ще зі мною ніколи не було...

Від цієї прикрої думки я прокинувся.

Де я? Котра година? Дев'ята вечора. Голова не боліла, але в роті було страшенно сухо і вимагав випорожнення переповнений сечовий міхур. У мене з'явилася мрія про великий келих холодної мінеральної води з газом. Але в холодильнику такого дива не виявилось, як не було там ні соку, ні пива, ні вина, та взагалі, в квартирі не було ні краплі придатної до вжитку рідини, навіть чайник пересох. Довелось мобілізувати всю свою волю і пити з водогону. Стало ще гірше. Є рятівна думка, але соромно її визнавати, треба просто одягти куртку, взяти гроші, вийти в місто, пройти сто кроків, а там — там є все! — бо там універсальний комерційний гастроном. Але ж ти, слизняче, крім мінеральної води, візьмеш іще коньяку, в крайньому разі — пива, а це вже сам знаєш що. Що? Не знаєш? Чи, може, забув? А якщо виявити притаманну тобі твердість, піти і просто взяти п'ять півторалітрових пляшок мінеральної води — і все? Ну, їстівного ще можна купити, ось шинка закінчується, можна взяти червоної ікри, зелених огірків, чогось до чаю. Треба від'їдатися, бо з цим коханням схуд, як емігрант. Ось так і зроблю. Поки не зачинено.

У магазині я пережив коротку, але надзвичайно енергомістку гамлетівську драму: купити чи не купити? Купив. Робив закупи майже на «автопілоті» і вже вдома почав роздивлятися принесене. Як і планувалося, харчі: шинка, кав'яр, свіжі огірки,

батон, до чаю не взяв нічого, натомість приніс дві півторалітрові фляги світлого пива «Оболонь» і пляшку «Чайки»... Ну і дві пляшки мінеральної, звичайно. Все зрозуміло, але навіщо ти взяв пиво і коньяк? Крім того, що поєднання цих двох рідин — гидота неймовірна, ти ж нап'єшся і завтра будеш пити знов. Ні!.. Завтра ні. Хоча... Завтра субота, можна просто пивком змити абстинентний синдром, в неділю утриматися, а в понеділок, зі свіжими силами, як кажуть... Але треба їсти, головне їсти, бо якщо не будеш їсти...

Я приготував собі розкішну, як на цей скрутний час, вечерю. Взяв сковороду, вилив на неї трохи олії, запалив газ і покришив головку часнику, коли він зарум'янився, вдарив туди трійко домашніх, куплених на базарі яєць, порозливав ножом жовтки, посолив і густо присипав меленим чорним перцем; коли яєчня трохи підсмажилася, зняв її з вогню, покришив зверху кільцями велику цибулю, поклав накривку і поставив на маленький вогонь. Поки ця смакота доходила, нарізав шинки, сиру, цитрину, вийняв із бляшанки дев'ять маслин, по три на кожне яйце, в окремі тарілки приготував зелений огірок, покрав його, посолив, полив олією і цитриновим соком.

Я постановив собі так: гарно собі вечерю, випиваю півпляшки коньяку — ні краплі більше — і лягаю спати. Вранці похмеляюся, снідаю, протягом дня випиваю пиво, лягаю спати і в неділю зранку прокидаюся вже без похмілля. Все. За цими клопотами з балансуванням на краю алкогольного провалля і про неї, кохану... колись... забуду...

Я з'їв усю вечерю, але випив також усю пляшку коньяку і флягу пива, а вже тоді заснув. Серед ночі прокинувся від сушняку і бажання помочитися. Випив іще одну флягу пива...

Вранці встав і, коли збагнув, що до чого, впав у темно-червоний липкий гарячий розпач. Від усвідомлення власної нищоти хотілося ридати, але навіть на це не вистачало сил. Ще

позавчора ти був непитущий — ну майже, — вольовий, впевнений у собі хлопець, у тебе була кохана жінка, дуже вродлива, розумна, сексуально з тобою сумісна... А тепер?! Учора ти напився, — десь у глибині свідомости ворухнулася думка, що сьогодні питиму знов, — з коханою розлучився — і ще одна підла думка миттєво майнула: назавжди... Я мляво загудів, намагаючись викликати в себе сльози. Марно. Ве-е-е-е... Гу-у-у... Ве-е-е...

Та скільки, бля, можна гудіти? Треба рятуватися. Я подивився на годинник, за пів восьма, до відкриття магазину ще тридцять хвилин. Можна збігати і в генделик, але ми ж вольові... Тим паче треба подбати про зовнішній вигляд, не підеш же ти до міста схожий на алкаша. Я знехотя став під душ, але дозволив собі не голитися — субота, вихідний, та й хто на тебе дивиться? Потім одягнув свіжі труси, футболку, помастив попід пахвами гелевим дезодорантом, а шию протер лосьйоном «Gillette». Одягнув джинси, темно-синій светер, подивився у дзеркало — нормальний чоловік, лише неголений і очі червоні. Так, те, що неголений, списується на моду, а щодо очей, є в мене окуляри-хамелеони в «золотій» оправі, їхнє скло у приміщенні світлішає, тож цілком можуть правити за оптичні. Отже, йде собі молодий інтелектуал із кількадечним заростом, у задимлених окулярах, заходить у магазин, прямує до відділу спиртних напоїв і ввічливо просить:

— Дайте мені, будь ласка, дві півторалітрові фляги пива, світлого, «Оболонь», і велику пляшку «Зубрівки».

Це було в суботу зранку, а того ж дня ввечері цей самий інтелігент в окулярах знову прийшов у той самий відділ і замовив те саме.

У неділю я прокинувся о четвертій годині і втямив дві речі: без неї жити я не можу і дуже хочу пити. Телефонувати до неї о четвертій годині? Мабуть, не треба. А ось — пити? На кухні

повинна бути недопита пляшка зубрівки. Не міг же я вчора випити всю пляшку?! Ох, хоча б сто п'ятдесят грамів залишилося. Доля виявилася милостивішою — зубрівки було більше ніж двісті грамів, крім того, збереглося півфляги пива. З нього я й почав недільний ранок. Від швидко — трьома келихами — випитого пива нутром мляво розлилося слабке тепло: пиво є пиво. Але в думках з'явилися ознаки оптимізму. Що ми маємо на сьогоднішній ранок? З нею... про неї поки що не будемо, ну розлучилися, ну розійшлися, з ким не буває, якось переживемо... Тепер, робота... а що, сьогодні лише неділя, до понеділка відійду і все буде о'кей. Головне зараз протриматися, протриматися до... восьмої години... Чому до восьмої? А тому, мабуть, що магазин відчиняється... який магазин? Той, той, саме той!.. Не хотілося собі категорично зізнаватися, але вже було ясно, що я мушу пити ще. Розрахувавши так, аби зубрівки вистачило до хоча би пів на восьму, я випив чарку. Багато проблем відпало, але несподівано з'явилося гостре сексуальне бажання і потужна ерекція — прутень бринів, як натягнута струна... яка струна, від тум-балалайки чи семіструнної подругі? Тю, ти ж чистокровний, тобто расовий, щирий укр... від бандури! У крайньому разі від кобзи. Раз, два, три! Навіть не треба викликати в уяві порнографічну картинку. Сперма бризнула на півметра. Нічого особистого, чиста фізіологія... Стало гидко від самого себе, але водночас притупилася гостра туга за нею. Випив іще.

З квадранс восьма, я в окулярах, але не зачесаний попрямував до магазину. Пива не брав, а взяв лише дві тричвертьлітрові пляшки «Зубрівки». Про понеділковий ранок намагався не думати. А даремно, бо якраз у понеділок зранку, а саме о четвертій годині горілка закінчилася. Через якийсь час у мене розпочалася ломка. Про сон годі було й думати, у запаленому мозку, як щойно спійманий дикий звір у клітці,

билась одна-єдина думка: хоч трішечки алкоголю... щось випити... кілька крапель. Я взяв порожню пляшку зубрівки, приклався до горлечка, перекинув догори і довго чекав, аби кілька останніх крапель стекло на язик. Друга пляшка, третя... Марно. Пляшки були сухі. Мене викручувало всього, як на середньовічній дибі. Через п'ятнадцять хвилин я зрозумів, що не витримаю. Випив усю мінеральну воду, що була, але легше ставало лише тоді, коли пив, опісля мука розпочиналася знову. Ні, до восьмої я не дотягну, ну хоча б до сьомої, коли генделики відчиняються. Що? Що? Що? Я сомнамбулічно тинявся помешканням. У лазничці побачив одеколон, дешевий, простий одеколон «Для мужчін», яким я змащував п'яти. Там же 90 мл розведеного спирту — 56,5%! На щастя, пляшечка лише ледь почата. На одеколон перейшов, подали голос десь у глибині свідомости рештки сумління, але дуже тихо, мляво і непереконливо. Пригадався досвід уживання цього напою, набутий під час служби у непобедимій і легендарній. Тоді ми його розводили водою. Що ж, якщо вже пішла така пиятика... Я взяв чарку, вилив у неї півпляшечки одеколону, грамів сорок, долив води з крана, утворилася блідомолочна суміш. Схоже на кокосовий лікер, подумав я, аби себе підбадьорити, і залпом випив. Ковтнув. Миттєво з'явився блювотний рефлекс. Я побіг до холодильника, схопив цитрину, вкряяв скибку, кинув у рот. Бажання повернути «кокосовий лікер» розсмокталося. Натомість у нутрі з'явився алкогольний прихід. Добре.

Хвилин за сорок, коли було допито «кокосовий лікер для мужчін», знову почався лютий алкогольний кумар. До сьомої не витримаю, або переріжу собі вени, або викинуся з вікна, сьомий поверх як-не-як, тож мучитися довго не буду — захоплюючий політ і — клац, світло вимикається... А може, справді... Цікава думка, адже одним махом можна позбутися всіх проблем. Усіх!

Це потім, а поки що треба випити ще. Є у мене ще один одеколон, радше лосьйон після гоління, жилетівська версія «дикий дощ», запах трохи солодкуватий, якщо виживу, треба буде поміняти на «арктичний лід». Смак — іще гидкіший, ніж «длямужчинівський». Але трохи відпустило, і я дотягнув до сьомої. Коли стало зрозуміло, що за хвилин десять я вип'ю справжньої горілки, з'явився оптимістичний настрій, і, муликаючи «белая река», я почав збиратися. Сморід! Тхне з писка, як із парфумерної ятки. Я з'їв трохи цитрини і, вкинувши до рота три лаврові листки, почав жувати їх, як гумку. Нормально... А — робота? Сьогодні ж понеділок! Ет, вип'ю сто грамів, щось придумаю, зателефоную, що хворий, маю я право на хворобу — застудився оце ж бо, — чи не маю? Тим паче, що в місті гастролює екзотична грипа з Південно-Східної Азії.

Продавець генделика, колишній інженер оборонного заводу, який ще зберіг рештки ознак справжнього советського інтелігента — читав товсті літературні журнали на робочому місці, — не здивувався з вранішнього покупця в затемнених окулярах: ще й не таке бачив. Я взяв дві пляшки дешевої фальшивої горілки, тобто розведеного спирту у пропорції 35 на решту води, і швидко пішов додому. Перший ковток зробив уже на сходах. Фортуна мені сприяла — металева закрутка далася відкритися, бо зазвичай такі самопальні пляшки треба відкорковувати з ножом — через те, що металева закрутка часто прокручується разом із фіксованим обідком. Ця трапилась якісна і з хряскотом відділилася від обідка.

Вдома я вкраяв цитрини і випив перші повноцінні сто грамів. Ліг на канапу і на теплих алкогольних хвилях поплав у світле сучасне. Потім узяв апарат і лежачи зателефонував на роботу, повідомив шефа, що я хворий, лежу, — і це було правда! — мабуть, грипа якась. Шеф спитав, чи не треба послати секретарку, аби купила мені ліків. Ні, ні, не треба, швидко

тверезіючи, заперечив, я сам собі все купив — і це теж була правда. Шеф дав мені на хворобу три дні. А я, втішений від того, що в житті все складається так гармонійно, випив ще і задрімав.

Пополудні, аби забезпечити собі спокійну безтурботну ніч, я пішов до магазину і купив чотири тричверткові пляшки справжньої горілки Nemiroff з перцем і медом.

Три дні «хвороби» минули, як одна суцільна часова протяжність, де не було різниці між днем і ніччю. Щоправда, я контролював графік роботи магазину і пильнував, аби серед ночі не залишитися без спиртного. А так випивав чарку, кидав щось їстівного на зуб і дрімав, дрімав, дрімав.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ